

Ontmoeting met Benedictus Labre

(Johan Gortworst)

Een paar jaar geleden wandelde ik wat vermoed één van de vele barokke kerken van Rome binnen. Het was winter en al donker. Voor het altaar stond in dikke jassen gehuld een kerkkoor. Een jonge dirigent was net met de organist, die hoog achter in het schip over de orgeltribune leunde, in een vurige discussie gewikkeld zoals alleen Italianen dat kunnen. Gepassioneerd en met veel handgebaar.

Ik ging in één van de dwarsbeuken zitten om van de muziekrepetitie te genieten. Een in het zwart geklede vrouw liep naar me toe met een briefje in haar hand. Was dat voor mij bedoeld? Nee, ze liep langs me heen en ik zag hoe ze het briefje onder een glasplaat van een grafombe doorschoof. Ze prevelde een paar woorden, sloeg een kruis en sloop weer zachtjes weg. Ik keek eens goed wie daar zo fraai in marmer was uitgebeeld. S.B.J. Labre. Labre? Die naam kwam me bekend voor, maar dan als naam van een opvanghuis in het midden van het land. Het was nooit bij me opgekomen me af te vragen wie of wat Labre was. Vaak worden opvanghuizen vernoemd naar de stichter. Was Labre een Italiaan geweest? Terug in het hotel ging ik op zoek naar het verhaal van deze man. Een bijzonder mens die onze parochie zeker zal aanspreken!

Bespot

De in Frankrijk geboren Benedictus Jozef Labre leefde van 25 maart 1748 tot 16 april 1783. Hij is maar vijfendertig jaar oud geworden. Al van kinds af aan wilde hij priester worden, maar omdat hij niet goed kon leren, kwam hij niet in aanmerking voor de priesteropleiding. Hij had ook nog een zwakke gezondheid en leed onder angstaanvallen. Hij meldde

zich aan bij verschillende kloosterordes, maar vond geen aansluiting. Hij trok vervolgens als arme pelgrim langs bedevaartsoorden in Europa en kwam na een trektocht van zeven jaar in Rome aan. Hij bezocht er alle kerken en bleef na de vieringen langdurig na om te bidden. Hij doorkruiste als bedelaar de wijde omgeving en bezocht de plekken waar ooit heiligen leefden of waren begraven. Stilaan werd hij door de mensen zelf nagewezen als heilige; ze noemden hem 'de bidder', 'de gebedsman' of de 'vagebond van God.' Ze vroegen om zijn gebed of zijn advies. Intussen woonde hij in Rome ergens in een gat in de stadsmuur, eerder geschikt voor een dier dan voor een mens. Maar er waren ook voorbijgangers die hem belachelijk maakten. Hij verdroeg de spot en soms

een pak slaag als een van hogerhand opgelegd lot. Hij verzwakte met de dag en naar men zegt stierf hij op de trappen van de kerk waar nu zijn tombe is, de Santa Maria dei Monti. Zijn begrafenis werd een ware triomftocht door Rome. Duizenden mensen bewezen hem de laatste eer. Hij bleek veel mensen te hebben geraakt. Hij werd in 1881 heilig verklaard en is sindsdien de beschermheilige van armen, bedelaars, daklozen en ontheemden. In Nederland zijn in Utrecht en Eindhoven Labrehuizen opgericht. Vorig jaar nog is in Eindhoven gestart met de vervanging van het 58 jaar oude Labrehuis.

En vereerd

Ik vroeg me af hoe we vandaag om zouden gaan met mensen als Labre die

eigenzinnig en naar onze maatstaven onaangepast door het leven gaan. De visioenen die hij ook had krijgen wellicht nu het stempeltje van psychoses en een bemoeizorgteam zou met zachte dwang proberen hem in een opvanginstelling onder te brengen. Het is niet eenvoudig voor de doorsnee Inwoner van ons land te accepteren dat er altijd mensen zullen zijn die anders leven en vanuit andere inzichten. De Romeinen zagen in die jaren de waarde van deze zoeker. En ook vandaag wordt hij vereerd en voor hulp aangeroepen als je de tientallen briefjes ziet die bij zijn beeld liggen. Doe dat maar eens na. Als u eens naar Rome gaat, breng dan ook een bezoekje aan de Santa Maria dei Monti, niet ver van Roma Termini. Onze parochies zijn aan elkaar verwant.